

GIFT

Fotograf ..... *Claus Loof, DDF*
Fotografassistent ..... *Arne Abrahamsen*
Instruktørassistent .... *Lizzi Weichenfeldt*
Produktionsleder ..... *Morten Schyberg*
Musik ..... *Niels Viggo Bentzon*
Lyd ..... *Birger Lind*
Hans W. Sørensen

I hovedrollerne:

Henrik Steen ..... *Poul Reichhardt*
Hjørdis Steen ..... *Astrid Villaume*
Per ..... *Søren Strømberg*
Susanne ..... *Sisse Reingaard*
Sonja ..... *Judy Gringer*
Fru Jacobsen ..... *Grethe Mogensen*
Viceværtten ..... *Karl Stegger*
samt Vic Salomonsen, Tine Schmedes, Per
Goldschmidt og Jess Kølpin.

Udlejning: A/S ASA FILMUDLEJNING

NORDISK FILMS KOMPAGNI præsenterer

gift
en film af KNUD LEIF THOMSEN

Det er vistnok sjældent at man læser programmet før man ser en film. I håb om at De alligevel gør det, benytter jeg lejligheden til at bede Dem glemme alt hvad De har hørt eller læst om »GIFT«. Sid ikke som på nåle og vent på »det stærke«. For det første er det, lakket være censurens indgreb, ikke længere så stærkt, som det burde være, for det andet — og det er nok så afgørende — er det ikke en pornografisk film, De skal se, men kun en film, hvori pornografien spiller en rolle.

Og hvorfor gør den det? Af den enkle grund, at den også gør det uden for biograferne. Det må den også godt, men efter min opfattelse kun en birolle — som incitament, som et nydelsesmiddel på linje med andre nydelsesmidler, der alle har det ved sig, at de bliver til gift ved overdosering. Kommer pornografien til at spille en

hovedrolle, eller ligefrem titelrollen i livets komedie, så er der noget galt, så er der fare på færde, så er vi fra komedien på vej ind i tragedien, hvor en halv sandhed er gjort til hele sandheden.

Filmen er ikke ment som et ensidigt forsvar for borgerskabet eller et ligeså ensidigt angreb på frisindet, men tværtimod som en advarsel imod begge dele — mod såvel en udhulet og forloren borgerlighed som mod et frisind, der er drevet over gevind. Det er sikkert rigtigt, at mange af vore tilvante forestillinger står foran en nødvendig omvurdering. Men netop i en sådan situation, hvor man har mistet fodfæstet, er det nødvendigt at holde øjnene åbne og tungen lige i munden, hvis man ikke skal miste balancen helt og falde i armene på en halv sandhed, fristende forklædt som universal-løsning. Materialismen og dens voksende skare

af fortolkere, ordinerer dyrkelsen af »kroppen«, som en medicin, der kan kurere alle menneskelige ondt, politiske såvel som personlige, vel ud fra den betragtning, at der er ikke andet end den. Den unge mand i filmen mener det. Og hans modstander, familie-faderen, er nær ved at mene det samme fordi han ikke for alvor mener noget andet. Og hvem gør i grunden det?

Selv i filmens slutning, hvor faderen, borgeren, omsider går til modangreb, sker det i desperation, ikke ud fra en overbevisning. Det er ligeså meget sig selv, han slås med. Det samme vil De formodentlig gøre, og skal gøre. Filmen er ikke nogen løsning, hverken på det problem, som ægteskabet bitterligt er, eller på den værdinihilisme, som truer det. Den er i det højeste en hjælp til selvhjælp. En modgift.

KNUD LEIF THOMSEN

